

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gonzali Sylveriae, Societatis Iesv Sacerdotis

Godinho, Nicolao

Coloniae Agrippinae, 1616

Superiorum iussu scribit ad suos. Cap. VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44032

huiusmodi consilium, eosque operis socios & adiutores adhibere, præstò tibi erunt ex seculari ordine quamplurimi, qui negotium suscipiant animo facili, & ad exitum perducant successu feliciori: religiosos enim homines, hoc est, dicatos Deo, non nisi religiosa decent, & diuina; quos à curis alijs tam oportet abesse longè, quàm à quibus longissimè. Quòd si aliquando secùs faciunt, atque istis setricis sinunt implicari, id plerumq; præmij loco habent, vt quos matrimonio coniunxere, si quando ij (quod euenire sæpè solet) fastidio & molestiis affecti, status sui onera, miseriaeque deplorat, in religiosos ipsos, veluti in auctores malorum, omnes suas querimonias, execrationes, maledicta refundant. Ita Dei prouidentia iustissimè decernente, vt qui secùs, ac debet, in alios volunt esse officiosi, eadem ipsa re, qua officium præstant, malè collati officij meritas poenas luant. Hunc in modum facilè Gonzalus fratri persuasit, ad suadenda procurandaque matrimonia non illos esse quærendos, qui sicut peculiari vitæ ratione ab his negotiis valdè sunt alieni, ita ferè sine aliquo animi sui damno, & religiosi status indignitate vix ea possunt pertractare.

Superiorum iussu scribit ad suos.

C A P. VII:

QUò se magis à propinquorum oculis auertebat Gonzalus, eò ab iis quærebatur ardentius. Quia tamen nec præsentem videre, nec loquentem audire poterant, id curabant, vt aliquid saltem literarum ab ipso quandoque acciperent. Quamobrem cum probè nossent, si res eius arbitrio relinqueretur,

B 5

queretur,

26 VITAE GONZALI SYLVERIAE
queretur, nihil se habituros, ab ipsius superioribus petebant, ut ad eos Gonzalus aliquid aliquando scriberet, mandato suo cogeret. Hoc ergo benevolentiae in suos officium raro quidem, nec aliter quam iussus praestabat. Illud verò semper illi in scribendo statum, ac solemne fuit, ut neque elegantiae flores sectaretur, neque villo uteretur verbo ad vanitatem composito; neque de rebus aliis, quam de virtutibus, deque ijs, quae ad rectam viuendi rationem pertinent, quidquam exararet. Vnam hinc ponam ex eius epistolis, inter scripta Tauorae repperam, & pietatis ergo ab illo seruata, quae ex Lusitano in latinum sermonem fideliter conuersa huc efficit sensum. Ex ea argumeta reliquarum, & scripturae formam licebit colligere. Ludouico Aluaro de Tauora, & Philippae eius uxori salutem. Eam vobis Deus in hac mortali vita felicitatem concedat, ut & maioribus in dies coelestis gratiae muneribus compleamini, & omnibus, quibus estis noti, verae cuiusdam ac solidae virtutis viua exemplaria sitis. Aliud, quaeso, ex me non expectetis, quam ut vobis Christi Opt. Max. in me atque in vos, & in omne genus hominum beneficentissimam caritatem inculcem. Quidquid boni habemus ab illo vno est. Dum me de Christo, deque innumeris eius collatis in me beneficijs per literas dicentem auditis, nihil est quod sitis de me solliciti. Nisi forte id vos mouet, ut mei misereamini, quod talem dominum, quem serò planè agnouij, tam in me munificum ac liberalem, non ut decet, colo ac veneror. Domini mei, à Domino meo Iesu vnicè dilecti, si apud vos praesens essem, nihil vobis aliud dicerem, nihil omnino suaderem, nisi ut toto animi conatu in Christi amorem incubatis. Cùm enim praepotente dextra ex miserissimo vitae statu ad perbeatam quandam vi-

nendirationem, qualis esse in terris potest, me traduxerit, quid dubium, quin & vos ita suo roboret auxilio, ut ad omnem sanctitatem læti alacresque nitamini? Ne, obsecro vos, patiamini perdi, ne perdi, inquam, patiamini tam multa, ac tam magna lucra, quæ ex diuina beneficentia habere potestis. Percipite animis, quæ dico. Non satis vobis sit, eos attigisse virtutis limites, quos Deo iuuante attigistis. Attendite, quantum vobis & cæteris hominibus virtutis spatium supersit decurrendum. Contendamus summâ celeritate ad Christum principem ac Dominum rerum, cui morem gerere, cuius parère præceptis, cuius laudi & gloriæ seruire non ita possumus, quin semper, quantumcunq; diligentem sedulamq; ipsi nauemus operam, debitores existamus. Ille enim ut à peccati seruitute in libertatem filiorum Dei nos assereret, & ex iniis virtutum donis animos nostros exornaret, ab ipso ortu vsq; ad obitum per omnia aspera atq; aduersa vitam trahens, nihil mali non pertulit, quod ad vtilitatem nostram iudicaret esse perferendum. Itaque vitam ipse suam totam nobis atq; integram dedit. Iam verò si Christi Iesu mortem animi oculis subiiciamus, quis non videt, quanto ab eo intervallo distemus? Mortē ille subiit, quâ nulla fuit aut vnquam erit, nec acerbitate poenarū sauior, nec iniuriarum magnitudine cõtumeliosior. Quis tãta erit præditus animi duritie, qui non summoperè cõmoueatur, dū ipsum mente cõcipit tanta pressum moestitia, tãta ignominia affectū, tã desertum à suis, tam grauitè cæsū, tantis doloribus exanimatum? Cogitate sæpè vobiscum immensum erga nos Christi Iesu amorem, & eius recordatione animos vestros recreate. Cur ad vos tam rarò scribam, ea causa est quoni.

quoniam non mihi rescribitis, maximum in animis vestris erga Christum Iesum meis literis amoris incendium excitari, dum eius mortem caritatis plenissimam ante oculos vobis propono. Si ego literis meis hoc non assequor, ut ardentissimo Christi amore inflammemini, quid verba perdo, aut quid atinet scribere? Incipiat domina mea & soror dilectissima Philippa (quando illi ad vacandum Deo tanta & loci & temporis opportunitas est) incipiat, inquam, ab hodierno statim die ad Christi usque natalitia hisce Christianae pietatis commentationibus animum exercere, diebus singulis unam vel alteram, si placet, diuinis rebus impendat horam. Quae à Deo beneficia accipiat; qualis illa sit, quam se sperat assecuturam, coelestis patriae felicitas; quanta sit diuinæ sapientiae, quanta diuinæ potentiae vis, sapius animo euoluat. Atque ut hæc melius præstare queat, fuis identidem lachrymis, & frequenti peccatorum confessione conscientiae maculas eluat; ab omni prauo affectu animum diligenter custodiat, & piis ipsum ac sublimibus rerum coelestium desideriis accendat. Duo hoc ex opere præcipue commoda secutura polliceor. Vnum est, quod & ipse dominus Ludouicus sancto motu exemplo eandem sectabitur pietatis viam. Alterum, quod inter hæc virtutum exercitia plus honoris ac fructus, minusque molestiae & laboris habebit filiarum educatio. Hoc tantum desidero, in meis literis legant neptes meae, quò rectè tendant ad Deum. Hac vna in re volo me auunculum agnoscant, & qua debent obseruantiam monenti obtemperent. Cauendum valde est, ne aliter quam in Dei timore & amore educentur. Pernitiosa est quælibet alia institutio, & diabolo periuicunda. Absit, o neptes meae, ut alteri, quam Deo vestram

vestram operam nauetis; vt placere alteri, aut morigerari velitis. Vtinam vester ego essem nutritius, vt vos ad Dei nutum, & voluntatem conformarem. Certè ne ab eius obedientia vel latum vnquam vnguem discederetis, ita curarem, vt quamuis molestissimus vobis essem, nihil omninò, quod in eum finem conferret, mihi putarem prætermittendum. Valde opto, vt non minùs parentibus vestris curæ sitis, quàm estis mihi. Si vobis dicunt, in tuto vos esse, quia in ipsorum tutela estis; dicite vos, nihil posse homini esse in vita tutum; omnesque mortales, cum primùm hauriunt vitæ spiritum, ex parentum suorum manibus, vt ita dicam, in tartarum delabi. Si parentes vestri alios vobiscum, quàm de Deo, sermones habent, nec vos ad eius mandatorum obseruantiam, atque ad rerum diuinarum desiderium instituunt, operoso quidem & inutili torquentur labore. Eos ego, vt mihi carissimos, oro & obtestor, illud in primis magni faciant beneficium, quod non ita pridem à Deo receperunt, cum vos lustrali aqua in sacro Baptifinatis fonte ab originali immunditia perpurgatæ in Christi familiam estis adscitæ. Quamobrem domini ac fratres mei, si vestros, vt bonos parentes decet, liberos diligitis, curate diligenter, ne ab hac, quæ ipsis cum Deo contracta cognatio est, vlla vnquam sua culpa deturbentur. Reliquum est, vt vobis cœleste illud numen, cuius prouidentia mundus administratur, propitium optem, precerque. Sic illud actus vestros conatusque in hac mortali vita secundet, vt ex ea, veluti è carcere soluti, ad æternam felicitatem transeat. Valet. Vester in Christo Gonzalus.

Hæc ea fuit Gonzali epistola, cui similes erant cæteræ, quas ille siue ad externos, siue ad domesticos,

siue

30 VITAE GONZALI SYLVERIAE
sive ad alienos, sive ad suos vnquam scribebat. Non
de aliis videlicet, quàm de Deo rebusq; diuinis a-
gebat; nec alio, quàm simplici quodam atque sin-
cero dicendi stylo utebatur.

*Superioris iussa Goezium oppidum petit, vt so-
rorem inuisat.*

C A P. V I I I.

ERat Ludouicus Aluarus de Tauora cum vxore
Philippa in oppido Goëzio leucas sex Conim-
bricâ disiuncto. Mittit inde, qui suo nomine à Gon-
zalo enixè petat, ad se venire, ne grauetur, secum
esse Philippam ipsius videndi cupidissimam, nec a-
hūd velle, quàm eius aspectu tantisper recreari.
Cueatne rem tam iustam neget sorori de se op-
timè merite, quippe quā matris loco puer habuerit,
cuique ob eam saltem causam plurimum debeat.
Ad hæc breuiter & expeditè Gonzalus, ingrati ani-
mi crimen horrere se quàm maximè; ideo curaturū,
modò diuinus fauor adsit, ne beneficiorum, quæ
plurima ab ipsis atq; amplissima accepisse ingenuè
fateatur, vllò vnquam tēpore memoriam deponat.
Si tamen deijs agatur externis beneuolentiæ signis,
quæ sanguinis cōiunctio suo quasi iure videtur exi-
gere, nihil esse quod nimium sollicitus sit, eò quòd
humanum illum erga propinquos amorem, qui sen-
to magis, quàm ratione percipitur, perfectiori iam
caritate permutârit. Eos proinde etiam atque etiã
orare & obsecrare, vt abductum ab humanis curis
hominem, totumque ac penitus crucifixo Christo
addictum nolint rursus ad talia officia reuocare;
nullus esse apud se pretij vllum sanguinem, præ-
ter eî, qui redēptionis humanæ pretij fuit; & quo in
ara